

[Forsvarsministeren.]

Det er det; Lovforslaget tilsigter, og det vil ogsaa ske paa det Omraade, man her har været inde paa.

Det ærede Medlem Hr. Brorsen gjorde et Par Bemærkninger om Indkvarterings-spørgsmaalet og talte om, at hvis denne Tilstand varede længere Tid, burde der gives en bedre Betaling. Der findes jo en Lov fra 1924, ændret i 1929, som indeholder Bestemmelserne paa dette Omraade, og den maa vi følge. Om der skal foretages Ændringer i den, kan jeg ikke udtale mig om i Øjeblikket; jeg synes, det er rimeligt at se Tiden an. Derimod er jeg ganske enig i, at det maa være Opgaven fra militære Side, naar man skal indkvartere de forskellige Steder i Landet, at fordele Byrderne saa retfærdigt og ligeligt paa de forskellige Egne som muligt.

Det ærede Medlem gjorde desuden ligesom andre ærede Medlemmer Henstilling om, at man tog de Hensyn, det var muligt at tage, til Familieforsørgere, til Folk med egen Bedrift, til Folk, der ikke havde afsluttet deres Studier, og lignende værnepligtige. Jeg forstod de ærede Medlemmer saaledes, at deres Bemærkninger ikke indeholdt nogen Kritik af, hvorledes vi har administreret hidtil, og jeg kan i hvert Fald ogsaa sige, at de Retningslinier, de ønsker fulgt, allerede følges og netop i Sommer, da vi havde Indkaldelserne, blev fulgt, saaledes at vi i størst mulig Udstrækning tog Hensyn paa de Omraader, som er nævnt af Ordførerne her i Dag. Og jeg kan forsikre, det skal være Ministeriets Opgave at tage alle forsvarlige Hensyn i de særlige Tilfælde, der fremføres.

Med Hensyn til Sysselsættelsen af Mandskabet er vi selvfølgelig ogsaa enige om, at det maa være Befalingsmændenes Opgave, saaledes som det ærede Medlem Hr. Ole Bjørn Kraft var inde paa, at tilrettelægge Arbejdet og Øvelserne saaledes, at de værnepligtige faar Indtryk af, hvilke Opgaver de kan komme til at staa over for, og at det virkelig er betydningsfulde Opgaver paa Samfundets Vegne, som de er indkaldt for at forberede sig til. Herpaa behøver man ikke at tvivle. Og hvad de Udtalelser angaar, som har været fremført nærmest sigtende, forstaar jeg, paa de værnepligtiges Fritid, er jeg heller ikke uenig i selve Tankegangen, i Tendensen; der findes ogsaa inden for de militære Ministerier et Foretagsudvalg, som selvfølgelig vil faa særlige Opgaver i den Tid, der kommer. Men jeg tror dog, vi alle sammen skal være enige om, at disse Opgaver ikke bør udvides paa en saadan

Maade, at man foruden den militære Værnepligt ogsaa indfører en Slags kulturel Værnepligt for de værnepligtige i deres Fritid. Jeg tror, det spiller en vis Rolle, at de værnepligtige ogsaa virkelig har nogen Fritid og ikke føler en vis Tvang over sig, en vis Forpligtelse til, for at blive helt velanskreven, at bruge en større Del af deres Fritid paa en nærmere foreskrevet Maade.

Paa den anden Side er jeg ganske enig i, at der her er en Opgave, og vi maa søge at tilrettelægge Foranstaltninger, der baade er lødige og af adspredende Karakter ude omkring, hvor Soldaterne samles, saaledes at vi heller ikke paa dette Omraade forsømmer naturlige Opgaver. Jeg advarer blot imod at trække Linierne for skarpt op, fordi jeg tror, at en passende Fritid er rimelig. Naar derfor det ærede Medlem Fru Inger Gautier Schmit talte om, at de militære Befalingsmænd ikke hidtil helt har forstaaet den kulturelle Opgave, som de maatte have ved Siden af den militære, vil jeg sige, at jeg haaber, at Befalingsmændene i den daglige Tjeneste gør, hvad de kan, for netop i den daglige Omgang med Mandskabet og under Udførelsen af Tjenesten at holde det rigtige kulturelle Niveau, og at de med de Evner, de har, søger at berige Mandskabet ved Samværet under Tjenesten, i Pavserne o. s. v.

Men jeg tror ærlig talt, at baade Befalingsmændene og de værnepligtige vil være glædest ved, at det er andre, de samles med om Aftenen, naar de to Parter har deres Fritid. Jeg tror, at man i denne Henseende ikke bør stille Krav til Befalingsmændene ud over det, der kan føles som noget naturligt, som noget, de paagældende føler et særligt Kald til.

Jeg har allerede i den Tid, der er forløbet, siden de ekstraordinære Indkaldelser fandt Sted, faaet Henvendelse fra forskellige Landet over, fra Kvinder og andre, som mente, at her var en Opgave over for de genindkaldte ude i Kantonnementerne, og jeg er ganske enig i, at det vil være rimeligt at se paa, hvorledes man kan skaffe rimelige Samlingsstuer, hvor de menige kan samles, i Forsamlingshuse eller paa anden Maade; maaske kan ogsaa Komiteer af Befolkningen det paagældende Sted tilrettelægge saadanne Samlingsstuer og skabe en passende Ramme om de værnepligtiges Fritid i det Omfang, de ønsker at gøre Brug deraf. Det er en Opgave, jeg har Opmærksomheden henvendt paa, og som vi i den kommende Tid maa se at gøre det bedst mulige ud af.

Der er nævnt forskellige Enkeltheder af